Στην επιστροφή από το Εδιμβούργο μέσω Φρανκφούρτης, με μια μεγαλύτερη χρονική άνεση από ότι όταν "ανέβαινα", είχα την πολυτέλεια να χαζέψω στα μόνιτορ μια παραγωγή για την Ελλάδα.
Μαζί μου κοίταζε, όλο σχεδόν, το επιβατικό κοινό του A321 – 200 της Aegean (το αδιαχώρητο στην πτήση), που κατέβαινε με το απογευματινό δρομολόγιο. Ήταν μια πολύ καλή δουλειά που διαλαλούσε τα κάλλη της πατρίδας. Πανέμορφες εικόνες από τις ακρογιαλιές, τα βουνά, τις πολιτιστικές κληρονομιές. Αλλά και με αριθμητικές αναφορές, με το πόσα στρέμματα δάσους, πόσα μοναστήρια, πόσα νησιά, πόσα το' να και το άλλο. Ήταν σαν ένα είδος απογραφής. Δεν είναι μόνον όμορφος ο τόπος μας είναι και πλούσιος. Ελάτε να περάσετε όμορφα. Αυτό ήταν το μήνυμα.

Στο ίδιο κλίμα αισιοδοξίας όλη η κρατική προπαγάνδα, του πρωθυπουργεύοντος προεξάρχοντος. Για το μεγάλο πλήθος των τουριστών, τα 20τόσα εκατομμύρια που θα παρελάσουν από τον τόπο μας φέτος, που θα μας κάνουν την τιμή να ξαποστάσουν και να ξοδέψουν εδώ, στη φιλόξενη χώρα μας. Γαρνιρισμένα όλα τούτα με διάφορα ευφάνταστα περί της βαριάς μας βιομηχανίας, τον τουρισμό. Ήρθε και ο Κινέζος πρωθυπουργός, μας έταξε επενδύσεις 4 δισ. ευρώ και όλοι μαζί πανηγυρίζουμε την ανάπτυξη. Μάλιστα.

Την ίδια ώρα διαβάζω στην τελευταία σελίδα των International New York Times άρθρο του Hugo Dixon με τίτλο: «Για την Ελλάδα, ένα άμεσο μονοπάτι προς την λύτρωση». Που ξεκινά με ένα αγωνιώδες ερώτημα:

«Χάνει η Ελλάδα την μεταρρυθμιστική της πορεία;». Στο άρθρο είναι διάχυτη η πίεση, κατά πόσο η κυβέρνηση μπορεί να συμμαζέψει το τέρας της φοροδιαφυγής. Το άρθρο αναφέρει ωμά, ότι οι συνέταιροι της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και το Δ.Ν.Τ. πιστεύοντας ότι το βαθύτερο πρόβλημα του τόπου μας, είναι η φοροδιαφυγή, θέλουν να βεβαιωθούν ότι οι πολιτικοί δεν θα αρχίσουν τις παρεμβάσεις τους στην συλλογή των φόρων.

Για όσους δεν έχουν καταλάβει επαρκώς, σημαίνει ότι ο μοναδικός τρόπος να μην δυσαρεστηθούν οι πιστωτές, η Ε.Ε. το Δ.Ν.Τ. είναι να χρεοκοπήσουν οι Έλληνες πολίτες. Η διαβόητη μεταρρύθμιση δεν περιλαμβάνει τίποτα άλλο παρά Φόρους, Φόρους, Φόρους. Τούτο σημαίνει ότι το σύνολο του ελληνικού λαού δεν είναι παρά απατεώνες κι όταν θα έχει δημιουργηθεί μια πάνδημη αντίληψη περί τούτου μαζί με τις ανάλογες τύψεις, τότε που θα έχει στεγνώσει το κάθε νοικοκυριό θα έρθουν να αποκτήσουν τζάμπα ότι έχει απομείνει.

Διαλογίζομαι στα άκρα; Ίσως.

Αλλά ο καθένας προσφέρει ότι έχει σε αυτή τη βαρβαρότητα. Οι χώρες της πρώην ανατολικής Ευρώπης παρέδωσαν σε αυτόν τον ανελέητο Μινώταυρο της ανάπτυξης τα 20χρονα κορίτσια τους, τον ανθό της κοινωνίας τους, τις μανάδες του αύριο στο σκλαβοπάζαρο της Δύσης. Τα περιγράφει όλα ο Misha Glenny στο βιβλίο γροθιά, "McMafia". Υπάρχουν ακόμα χειρότερα. Στην Ασία οι Δυτικοί που διέλαθαν του Διαφωτισμού, ψωνίζουν παιδιά, ανεξαρτήτως φύλου.

Μπροστά σε αυτά τα αίσχη εμείς είμαστε μάλλον τυχεροί που διαμαρτυρόμαστε μόνον διότι οι εργάσιμες μέρες μας, όσοι έχουν τέτοιες τέλος πάντων, έχουν 12 ώρες, διότι εισπράττουμε 500 ευρώ το μήνα, διότι μεταβαλλόμαστε σε έναν λαό, ρουματζήδων,

σερβιτόρων και λακέδων.
Ε, εμείς εδώ αυτό θα προσφέρουμε. Γη, ύδωρ, ήλιο, φτηνή διαμονή, υπηρεσίες χαμόγελου, ακόμα φτηνότερες αγορές.
Έτσι καταντήσαμε το καλύτερο οικόπεδο της πλάσης, από καταβολής πλανήτη.

Δυο βράδια νωρίτερα είχα βρεθεί, για λόγους επαγγελματικούς, στη Mansfield Traquair, τη θεωρούμενη και ως "capela sixtina" του Εδιμβούργου. Ανάμεσα στο αρκετά μεγαλόπρεπο πρόγραμμα παρακολουθήσαμε και την έκφραση του τοπικού χρώματος, με τους παραδοσιακά ενδεδυμένους Σκωτσέζους τα κιλτ και τις γκάιντες τους.
Ήρθαν και παρατάχθηκαν μπροστά μας κάθε ηλικίας και φύλου, γνήσιοι απόγονοι του William Wallace και φαίνονταν ικανοί πως, στο καζάνι της Ιστορίας που δεν σταματά ποτέ να βράζει, είναι έτοιμοι να ακολουθήσουν τα βήματά του και πάλι.

Παραποιώντας, κατά ένα ουσιαστικό και ένα άρθρο, τον τίτλο του βιβλίου του Μένη Κουμανταρέα, γράφω, πως ο ήχος (από τις γκάιντες) τους με κάνει να κλαίω. Σε μετατρέπει όχι μόνον σε έναν μαχητή ατρόμητο στο πεδίο της μάχης, αλλά σε έναν αποφασισμένο που δεν τον νοιάζει αν χάσει τη ζωή του. Αρκεί ένα νεύμα του συντρόφου, μια μόνο νότα από το ασκί.

Ακραία συγκινητικό, σχεδόν επικίνδυνο. Κι εγώ που γεννήθηκα στην Ελληνική γη, μπορώ κάτι να καταλάβω. Διότι, μου θυμίζει λίγο από Θερμοπύλες, λίγο από Αρκάδι και ασφαλώς, λίγο από '42 - '44.

Δεν μου θυμίζει τίποτα από τους Απρίληδες. Εκείνον του ’67, κι εκείνον του ’10. Δεν μου θυμίζει τίποτα από τον αλλοιωμένο τόπο μου, όπως ισοπεδώνεται τις τελευταίες τρεις δεκαετίες.

Διαλογίζομαι στα άκρα;

Ίσως. Αλλά δεν μ' αρέσει να πανηγυρίζω για πράγματα που πρέπει να ντρέπομαι.

